

DÉLNEK A SÖTÉT

Morzejeleket pislog a mélybe
a bús telihold.
Napszállta után, ősszel,
a szélfúttá fény így keres odút.

Tetőcserepekre térdel előbb,
majd száz koszos ablakról pattan le, tanácstalanul.
Örvény nyílik aztán a szűk folyón, lassan,
abba szédül bele az alélt telihold.

Mint izzó hangyák tévéképcsöveken,
szétfutó udvara adásszünetest játszik
a nedves tükörlapon.
A fodrok közt élénk csillanás,
ha ásít egy kráter,
fekete trapézfolt,
ha szusszan a hold.

Pikkelyeződik a felborzolt dunyha
s továbbcsorog csendben,
délnek a sötét.

HULLÁMSÍR

43

Fulladt lovakat mos ki most a tenger,
puffadt gyomrukban sós hullámzás.
Csatakos szőrükön Nap csillan,
szélhordta homok ragad a patájukhoz,
szétmart szemük opálos.

Rákok gyűlnek rejtekükből,
a hasfalat ollóikkal tární fel.
Te nem messze, egy sziklán ülsz csendben.
Nézed, mint emészti a végest a végtelen.

MEGINT ŐSZ

Ősz volt megint.
Kedvetlenül hasalt a borongós víz tükrére az ég.
Mintha elhasznált liftaknák kopott ékszíjai hajtanák,
komótosan tartott a folyó dél felé.

Kihalt partján – mint hatalmas gyertyák, vagy
füstvonításai közelgő télnek – megkötött kutyák égtek.
Előbb hangszálaik pattantak el a hőtől, engedett aztán láncuk vasa is,
lelkük hogy riadt lemmingként vesse magát a vízbe hamar.

A konok folyásiránnyal zord tankhajó dacolt,
rozsdás fedélzete felhőkig hordva barna levelekkel.
Rajta volt – úgy mondják – az összes, ami a városra idén hullt,
s lomha motorja messze vitte mind.